

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗ'

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1905

ΑΘΗΝΑΙ

XXXX

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ . . . ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 85

XXXX

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ *Διήγημα* ὑπὸ ΘΡ. ΖΩΙΟ-ΠΟΥΛΟΥ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Δ' ΕΣΤΡΕ. (*Μαρία Βλασοπούλου*).

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ Ὑπὸ ΣΤ. ΖΩΓΡΑΦΙΑΔΟΥ.
ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ Ὑπὸ ΑΔΙΟΡΦΩΤΟΥ.

LUIGI IPPAVIZ Ὑπὸ ΕΔ. ΔΑΜΑΡΗ.

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ. Ὑπὸ ΔΙΚ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. (Φιλολογικὸν καὶ καλλι-
τεχνικὸν 1904). Ὑπὸ ΔΑΦΝΙΔΟΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΦΕΙΔΙΑΚΟΝ ἀνάγλυφον Ἐλευσίνος.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΓ. ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ. Περιπτερον πολιτείας
Μισσοῦρη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Δ' ΕΣΤΡΕ

Ε. ΦΥΡΣΓ, ὡς Κωνσταντῖνος Μονομάχος.

Β. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, ὡς Ζωὴ Πορφυρογέννητος.

ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ. Ὑπὸ Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ.

LUIGI IPPAVIZ

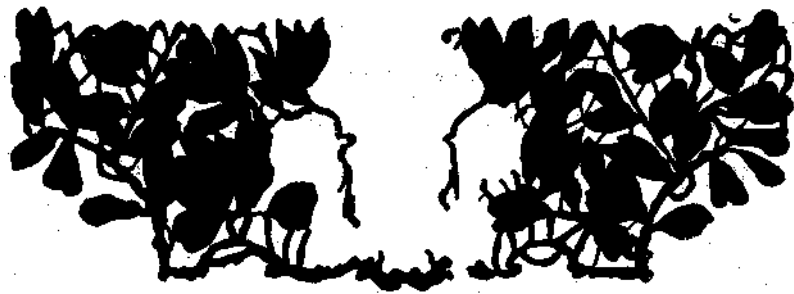
ΑΓΑΛΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

ΡΩΣΣΟ-ΓΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Ρωσικαὶ ἐφοδιοπομι-
πιαὶ εἰς Μοῦσκειν.

ΚΑΡΑΟΤΤΑ ΒΙΕ.

ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ. — ΚΩΣΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

* ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ *

ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

[Εἰς τὸν ποιητὴν Στέφανον Μυρωμένον]

ΚΕΙΝΟ τὸ δειλινὸ—ἓνα δροσρῶτατο ἀνοιξιᾶτικο δειλινὸ—ἡ Μαργαρίτα ἔλαβεν ἑναγραμμάκι κομψόν, ἀποπνέον ἑλαφρότατον ἄρωμα βιολέττας.

Τῆς ἔγραφεν ὁ ἀγαπημένος της, ὁ γλυκύτερος της καρδιάς της φίλος.

Τῆς ἔγραφεν ὁ Γλαῦκος Λεάνδρος, ὁ ποιητὴς τῶν «Ἐρωτευμένων Κύκλων» ὁ μελαγχροινὸς ἐκεῖνος νέος, ποῦ τῆς εἶχε μαγνητήσει ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν:

«Μαργαρίτα μου!...

«Διστάζεις ἀκόμη;... Ἄλλὰ λοιπὸν δὲν βλέπεις πόσον ὑποφέρωμεν καὶ οἱ δύο μας;... Δὲν ἐνόησες ἀκόμη, λατρευμένη μου Μαργαρίτα, τὴν διαφορὰν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκεις;... Λοιπὸν ἡ ἀγνὴ καὶ εὐγενὴς ψυχὴ σοῦ δύναται ἀκόμη νὰ ὑπεμῆν νὰ ζῆ μετὰ τοῦ ὄντος ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε σὲ ἐνόησεν οὔτε θὰ σὲ ἐνόησῃ ποτέ;...

«Μετ' ἐκεῖνου ποῦ περᾶ τὰς νύκτας του ἐν μέσῳ ὄργων, μὲ τὰ φιλήματα καὶ τὰς εὐτελεῖς θωπείας τῶν γυναικῶν ποῦ πληρώνονται, ποῦ σφύει τὸ ὄνομα σου, τὴν τιμὴν σου εἰς τὸν βόθρον, ποῦ δὲν τρέφει οὐδὲ ἓνα κἂν εὐγενὲς αἰσθημα, οὐδὲ μίαν μόνην σκέψιν διὰ τὴν Νίτσαν του, τὴν μικρούλαν του, τὸ ἀγαπημένον μου ἀγγελουδί, οὔτε μίαν ἀπειρον λατρείαν, ἓνα ὠραῖον καὶ θερμὸν ἔρωτα διὰ σέ, γλυκυτάτη μου, ἀγνότατε λευκὴ μου κρίνε, ποῦ καταστρέφεις τὰ λαμπρὰ σου μάτια ἀπὸ τὰ δάκρυα...

«Ἐλα, Μαργαρίτα!.. πάσχω διὰ σέ!.. Σὲ λατρεύω, ἀγαπημένη Παναγία!.. Κάμε νὰ παύσουν ἡ τρικυμίες τῆς φτωχῆς μου καρδιάς, ποῦ ὑποφέρει γιὰ σένα καὶ σὲ ζητεῖ ἀκαταπαύστως... Ἐλα νὰ μοῦ φέρῃς τὴν εἰρήνην μὲ τὸ χαμόγε-

λό σου τὸ γεμάτον ἀπὸ καλωσύνην. Ἐλα!.. Σὲ περιμένει ἓνας ἄλλος οὐρανός, σκεπασμένος ἀπὸ ροδόχρυσον νέφη, σὲ περιμένει μίᾳ νεφέλῃ γαλάζια, διαυγῆς, ποῦ τὴν φιλοῦν τὰ κύματα τῆς γλαυκῆς τραγουδίστρας θάλασσας. Σὲ περιμένει μίᾳ γωνίᾳ Παραδείσου ἀνθισμένου, μίᾳ μικρᾷ Ἐρωτος Ἐδέμ, γεμάτῃ ἀπὸ χίλια ἀγνωστα, παράδοξα ἀρώματα, ἀπὸ χάρια, ἀπὸ φιλήματα τρελλά... Γιὰ σένα, λατρευμένη μου Παναγία, γιὰ σένα ἀγνότατε λευκὴ μου κρίνε, τὸ παλατάκι ἐκεῖνο τὸ πλούσιον, τὸ ὠραῖον, μὰ τὸ ὀρφανὸν ἀπὸ χαρὰν καὶ γαλήνην, καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον ἐκεῖνον ποῦ φωτίζει, ποῦ ἠλεκτρίζει, ποῦ μαγεύει: Ἀπὸ τὸν Ἐρωτα!.. Γιὰ σένα ποῦ μὲ κατέκτησες ὀλόκληρον μὲ τὸ παράδοξον βασκαμά σου...

«Ἐλα, Μαργαρίτα!.. Ὁ ποιητὴς σὲ περιμένει γιὰ νὰ σοῦ ψάλλῃ τὰ γλυκύτερά του τραγουδιὰ, τὰ περιπαθέστερα σονέττα, καὶ τῆς εὐγενικώτερες στροφῆς μὲ τὸν ρυθμὸν τῶν κυμάτων...

«Ἐλα!.. Ὁ ποιητὴς θέλει νὰ σὲ κάμῃ βασίλισσάν του, θέλει νὰ γίνῃ σκλάβος σου. Ἐλα, ἀγαπημένη μου Παναγία!...

Γλαῦκος

Ἡ Μαργαρίτα ἐδιάβασε τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο γραμματάκι μὲ μίαν ἄφατον ἠδονήν. Ἐπειτα ἔκλινε τὴν ὠραίαν της κεφαλὴν καὶ ἐφίλησε τὸ ὄνομα τοῦ Γλαύκου. Ἡ καρδιά της ἀνεσκήρτησεν εἰς τὸν γλυκύτατον πειρασμὸν καὶ ἡ ὠραία ὄψις τῆς «ἀγαπημένης Παναγίας» ἐβράχθη ἀπὸ δάκρυα. Νὰ φύγῃ, ναι, νὰ φύγῃ εἰς τὴν ὠραίαν ἐκεῖνην νῆσον, ὅπου τὴν ἐπερίμενον ὁ ἔρωσ ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της ἐλάτρευεν...

Ναί. Ἄλλὰ τὴν μικρούλαν της, τὴν Νίτσαν της ποῖός θὰ τὴν ἀνέτρεφε;.. Ποῖός θὰ ἐφρόντιζεν δι' αὐτὴν μὲ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀπειρον ἐκείνην ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἠγάπα τὸ πλάσμα της;... Θὰ τὴν ἔπερνε λοιπὸν καὶ τὴν Νίτσαν της μαζί; ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν γελαστὴν χώραν μακρὰν ἀπὸ τὸν κακὸν ἐκεῖνον πατέρα ποῦ ἐλησμονεῖ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν κόρην του, τὸ ἴδιόν του αἷμα...

Ἡ ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας ἐπάλαιεν, ἠγωνίζετο νὰ ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα, ποῦ τῆς ὑπεδούλουν καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ λογικόν.

Συνησθάνετο ὅτι φεύγουσα θὰ ἔπραττεν ἀμαρτήματα τὸ ὁποῖον θὰ ἠτίμαζε τὸ ὄνομα της, καὶ ἀπάγουσα μεθ' ἐαυτῆς τὴν Νίτσαν, θὰ τὴν ἔσυρε θὰ τὴν ἐκύλιε καὶ αὐτὴν εἰς τὴν ἐνόχην...

Καὶ ἔπειτα, ἐσκίετο, ἡ παρουσία τῆς μικρῆς θὰ ἦτο ἓνας διαρκῆς σιωπηλὸς ἐλεγχος, ποῦ θὰ ὑπενθύμιζεν ἀκαταπαύστως εἰς τὴν μητέρα τὸν ἐνόχον της ἔρωτα.

Καὶ κατόπιν ἡ εἰκὼν τοῦ συζύγου, τοῦ λεπτοκαμωμένου ἐκεῖνου μοῦου ποῦ κατεκουρέλιαζεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὰ αἰσθήματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου, ἐκεῖνου ποῦ τῆς καθίστα τὴν ὑπαρξὴν μιτητὴν, τῆς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ἔκαμνεν ὀλόκληρον νὰ φρίττῃ...

Καὶ ἡ φτωχὴ της καρδιά, καταβεβλημένη, συντριμμένη ἀπὸ τὴν διηνεκὴν πάλην, ἐπαλλεδυνατὰ—δυνατὰ καὶ τὰ πορφυρὰ της χεῖλη, σπασμωδικῶς ἀνατριχιάζοντα, ἄφιναν νὰ διαφαίνωνται τὰ λευκὰ της δόντια, τὰ μαργαριταρένια...

Ἐσηκώθη. Εἶχε τὴν ὠραιότατην ὄψιν ὠχράν, ὡσὰν τὰ χλωμὰ ρόδα ποῦ ἠγωνίων μέσα στὰ μεγάλα Ἰαπωνικὰ βάζα, τὰ στολίζοντα τὸ περίκομψον ἐκεῖνο σαλονάκι. Τὰ μαῦρα της μάτια ἔχυναν εἰς τὸ σιλόφος ἄστραπάς, φωσφορισμοὺς παραδόξους. Τὰ ὄξεια ἀρώματα τῶν ἀγωνιῶντων ρόδων, τὰ μικροσκοπικὰ ἀνάγλυφα τῶν μεγάλων βάζων, τὰ ἀριστοτεχνικὰ γύρωθεν ἐπιπλα, ἡ βελουδωτῆς κόκκινες πλυθρονίτσες, τὰ χαριτωμένα κινεζικὰ κομψοτεχνήματα, τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἐφαίνετο ὡσὰν, ἐμψυχωθὲν αἴφνης, νὰ τῆς ἐφιθύριζε μὲ μίαν ἀγνωστον καὶ μυστηριώδη γλώσσαν:

«— Πήγαινε!... Φύγε, Μαργαρίτα, φύγε!.. Σὲ περιμένει ὁ Γλαῦκος, καὶ μαζί μ' αὐτόν τὸ μικρὸ γαλάζιον σπητάκι, ἐκεῖ κάτω στὴν ἀκροθαλασσίαν, τὸ σπητάκι τὸ ὀλόμορφο, τὸ γαρνιρισμένον μὲ χίλια καὶ χίλια λουλούδια, ποῦ ἀναβρῶνουν τὰ μεθυστικὰ τῶν ἀρώματα εἰς τὴν ἔσπερινὴν αὔραν... Ἄλλὰ τὸ ὠραιότερον ἀνθος ποῦ λείπει εἰσαί σύ, μελαγχροινὴ Παναγία!.. Πήγαινε! σὲ περιμένουν!...»

Ἐστάθη ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον ἀναποφάσιτος. Ἐπειτα, μὲ ἓνα πυρετῶδες, νευρικὸν κίνημα, ἐπῆρε τὸ καπέλλο της, ἓνα ἑλαφρότατον ἀνοιξιᾶτικο καπέλλο, τὸ ἐφόρεσε, καὶ τὸ ἐκάρφωσε μὲ μίᾳ μεγάλῃ διαμαντένια καρφίτσα...

Διέσχισε τὴν αἴθυσαν, ἑλαφρὰ ὡς πτερόν, ιδεώδης ὡς ὄνειρον, σύρουσα ἐπάνω εἰς τὸν παχύτατον τάπητα τὴν μακρὰν οὐρανὸν τοῦ πολυτελοῦς ἀπὸ μαῦρον βελούδον φορέματός της...

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐπέστρεψε πάλιν. Ἐστάθη καὶ ἐξεκάρφωσεν, ἀπὸ ἓνα ἐργόχειρον, μίᾳ φωτογραφίαν τῆς κόρης της. Ἐνας λυγρὸς τῆς ἀνέθη ἀπὸ τῆς καρδιάς ὡς τὰ χεῖλη...

— Νίτσα μου, χαῖρε!... ἐφιθύρισε μετὰ λυ-

γμῶν. Χαῖρε, ἀγαπημένον μου παιδί, καὶ συγχαίρωσέ με!...

Ἐφίλησεν ἐπανελημένως τὸ πορτραῖτο, καὶ ἔπειτα, κρύψασα αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον της, μέσα στῆς πλούσιες δαντέλλες τοῦ ἐπανωκοριμίου της, ἐκινήθη νὰ φύγῃ, ὅτε αἴφνης ἡ σκέψις τῆς Νίτσας τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ μείνῃ.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἡ βαρεῖα δαμασκηνὴ πορτιέρα ὑψηλοῦχθη, καὶ, μέσα ἀπὸ τὰς ἀναδιπλώσεις τοῦ βελούδου, προσέκυψεν ἓνα ξανθὸ, σκουρόμαλλο κεφαλάκι.

— Μαμάκα, εἰσαί σύ;... ἀντήχησε μίᾳ φωνούλα λεπτὴ καὶ καθαρά, ὡς νὰ ἐσήμανεν ἓνα μικρὸ ἀσημένιον κουδουνάκι.

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη. Ἄλλ' ἡ μικρὰ ἰδοῦσα τὴν μητέρα της, ἐμπήκεν.

— Νίτσα!.. Νίτσα μου!.. Καὶ ἡ Μαργαρίτα βιαστικὰ ξεκαρφώνει πάλι τὸ καπέλλο της, καὶ τὸ πετᾷ ἐπάνω σὲ μίᾳ πολυθρόνῃ. Τὰ μάτια της γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα καὶ διὰ μέσου αὐτῶν ὡς ἀκτῆς λάμπει ἓνα βλέμμα ἀπειρῶν στοργῆς, ἀπεράντου πένθου. Καὶ μέσα στὰ μισαντιγμένα της χεῖλη γλυκοχαράζει ἓνα θεῖο χαμόγελο...

— Τί θέλεις, μικρούλα μου, τί θέλεις;..

Καὶ τὴν σφίγγει μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὴν φέρει ἔτσι ἕως στό μεγάλο διβάνι, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος καὶ τὴν καθίζει στὰ γόνατά της καὶ τὴν φιλεῖ—τὴν φιλεῖ θερμὰ, παράφορα...

— Μὰ τί ἔχεις, μαμάκα μου;... τί ἔχεις;.. ἀναφωνεῖ, μὲ τὰ μικρὰ της γαλανὰ ματάκια βουρκαωμένα.

Ἡ μικρὰ εἶδε τὸ πρόσωπον τῆς γλυκειᾶς της μητερούλας βρεγμένον στὰ δάκρυα.

Ἐκτείνει τὰ μικρὰ της χεράκια, μὲ τὰς πυγμᾶς συνεσφιγμένας πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Φαίνεται ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ ἀπειλήσῃ κἄποιον ἀόρατον ἐχθρόν. Ἐπειτα ἐναγκαλίζεται τὴν μητέρα της, καὶ:

— Γιὰ πῆς μου, μαμάκα, ὁ μπαμπᾶς; σὲ ἔκαμε νὰ κλάψῃς πάλι;... αἰ;...

Ἄλλ' ἡ μητερούλα χαμόγελα καὶ ἐναγκαλίζεται τὴν Νίτσαν της. Τὰ ματάκια τῆς μικρῆς ἑξαστεριάζον πάλι. Καὶ ἡ Μαργαρίτα ὑψίσταται μέσα της μίαν τρομεράν, ἀπελπιστικὴν πάλην...

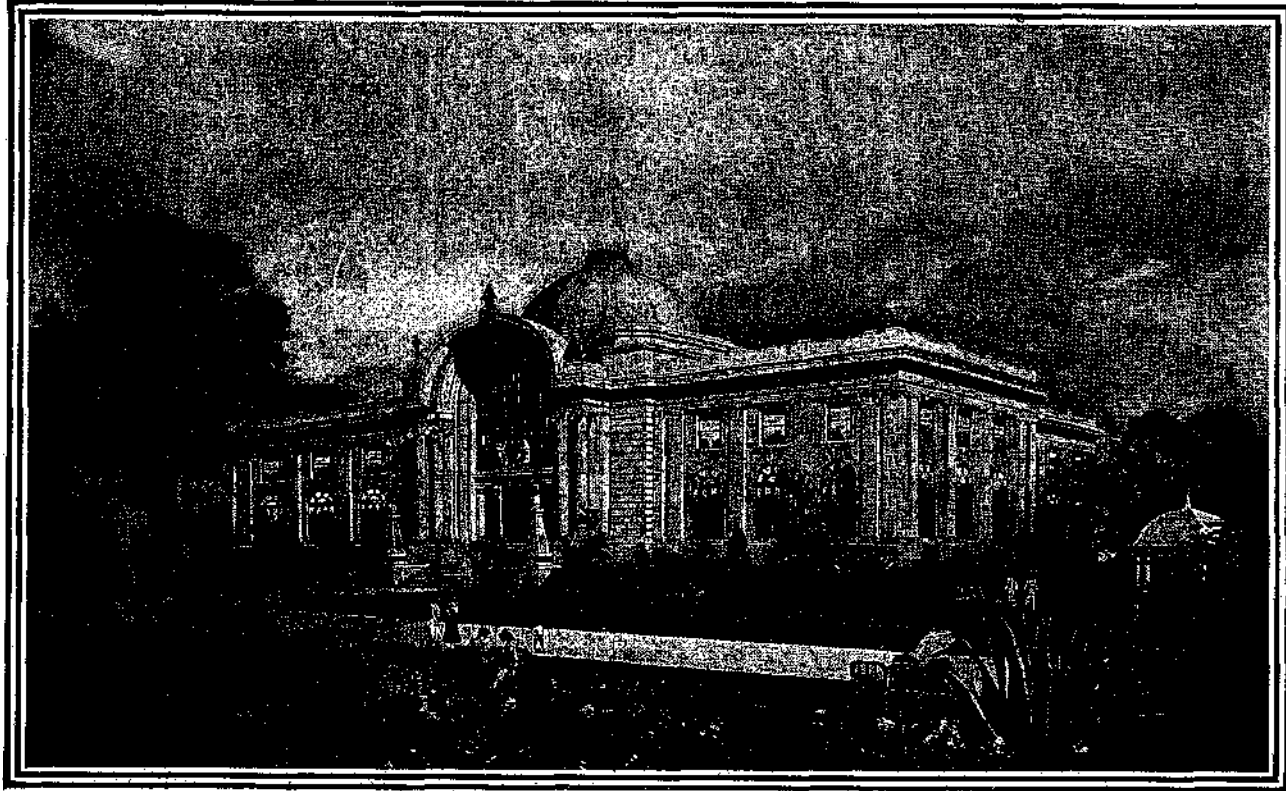
Ἄλλὰ κυττάζει ἐκ νέου τὴν κόρην της προσεκτικὰ, κατὰματα...

Ἡ τρικυμία ἐπέρασεν...

Ἐσώθη!...

Μέσα στὰ μάτια τοῦ μικροῦ της ἐκεῖνου, τοῦ χοριτωμένου Χερουβεὶμ, βλέπει τὴν γλαυκὴν ἀκροθαλασσίαν, τὸ ἀνθισμένον σπητάκι, τὴν εὐτυχίαν ποῦ τῆς ὑπέσχετο ὁ ποιητὴς.

Ἡ ἀγάπη τῆς μικρούλας της θὰ κατίσχυεν ἴσως τοῦ ἐρωτός του. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἡ μάρτυς ἐκείνη τοῦ αἰσθήματος ἀρύεται νέας δυνάμεις διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπερ-

Περίπτερον πολιτείας Νισσοῦρῃ

τάτην θυσίαν, παλαίονσα συνεχῶς, ἀδιακόπως διὰ τὸ καθήκον τῆς, διὰ τὴν τιμὴν τῆς...

— Πές μου, Νίτσα, ὅτι μὲ θέλεις πολὺ, ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ὅτι μὲ χρειάζεσαι. Πές μου το!... Καὶ τῆς φιλεῖ καὶ τῆς χαϊδεύει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι.

— Ναί! Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω πολὺ, πολὺ, πολὺ, μαμάκα μου, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ ἀνταποδίδουσα τὰ φιλήματα.

Μία ἀκτίς τοῦ ὀρθοῦ ἡλίου εἰσδύει ἔρπουσα μέσα ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

Τὸ μελαχρινὸ κεφάλι τῆς μητερούλας, καὶ τὸ ξανθὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τῆς Νίτσας φωτίζονται καὶ φιλοῦνται ἀπὸ τὴν χρυσὴν ἐκείνην ἀκτίνα ποῦ φαίνεται ὡσάν νὰ τὰς εὐλογῇ καὶ νὰ τὰς προστατεύῃ...

Τὰ χλωμὰ ρόδα, μέσα στὰ μεγάλα Ἰαπωνικά βάζα, ψυχραμαχοῦν — καὶ ἀποθνήσκοντα ἀναδίδουν ὅλον τὸ διαπεραστικόν, τὸ γλυκύτατον ἄρωμα τῶν μικρῶν τῶν ψυχῶν...

Τὰ ἀραβουργήματα, ἡ μικρὴς κόκκινες πολυθρόνες, τὰ σινικὰ κομψοτεχνήματα, ὅλα τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα πραγματάκια, φαίνονται τώρα ὡσάν νὰ τῆς ψιθυρίζουν παραπονετικά:

— Καὶ ὁ Γλαῦκος, ὁ φτωχὸς μελαχρινὸς ποιητῆς, σὲ περιμένει!..

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀκούει, δὲν θέλει νὰ

ἀκούσῃ τὰς παραδόξους ἐκεῖνας φωνὰς τὰς ἀκαταλήπτους, ποῦ πρὸ ὀλίγου τὴν παρέσυραν.

Τώρα χαμογελεῖ... Τώρα ἀκραῖται τὴν μυστηριώδη φωνὴν τῆς μητρικῆς στοργῆς...

Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος, ἡ βαρεῖα δαμασκηνὴ πορτιέρα ἀνοίγεται. Ἐμφανίζεται ἡ ὠραία μορφή ἐνὸς ἀνδρός, ποῦ παρατηρεῖ συγκεκινημένως τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο ἀθρῶν ἐκείνων πλασμάτων.

Εἶνε ὁ σύζυγος...

Ποῖός ξέρεί τί νὰ συνετελέσθῃ τὴν ὥραν ἐκείνην μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του...

Ἴσως νὰ ἐμάντευσε τὸ μυστικόν τῆς, καὶ ἡ παραπλανηθεῖσα ψυχὴ του ἐπιστρέφει συντετριμμένη τώρα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ ποῖός ξέρεί πάλιν ἂν, παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκείνης συγκινήσεως, δὲν ἔγεινε πάλιν ὁ ἴδιός ὁ ἀδιάφορος, ὁ ἠδονοθήρας μπρέμ, καὶ δὲν ξαναγαυρίζει τώρα εἰς τὰ ἴχνη τῶν ἐνόχων του ἐρώτων, εἰς τὰς εὐτελεῖς θωπείας καὶ τὰ λάγνα φιλήματα ποῦ πληρώνονται μὲ χρυσόν, ἐνῶ ἡ γλυκυτάτη ἐκείνη μάρτυς, τὸ ἀγνώτατον λευκὸν κρίνον, ἡ μελαχρινὴ Παναγιά, βασιανίζεται καὶ πάσχει καὶ παλαιῇ δι' αὐτόν, διὰ τὸ αἷμα του, διὰ τὸ ὄνειρό του!...

ΘΡΑΣ. ΣΙΔΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Α' ΕΣΤΡΕ — ΜΑΡΙΑ ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπέροχος Ἕλληνας ἀπέθανεν ἐν Σορρέντῳ τῆς Ἰταλίας ἡ Μαργαρίτα Α' Ἐστρέ. Ὡς δεσποινὴς Μαρία Βλασοπούλου ἐθαμμάσθη ἐν Ρουμανίᾳ, ἐνθα ἐγεννήθη, διὰ τὴν ἔξοχον καλλονὴν τῆς. Ἦτο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα ἡ «Ὠραία Ἕλληνας». Ἠσχολήθη εἰς τὰ γράμματα, γράφουσα κομψότατα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μαργαρίτα Α' Ἐστρέ.

Εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις ἐν δημοσίαις διαλέξεσι ἐνόσχε τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην τῶν ξένων. Τὰ νεώτερα ἔργα τῆς, ἐκδοθέντα ἐν Παρισίοις, φέρουν τοὺς τίτλους: «Ἐν Αἰγύπτῳ», οἱ «Ὀλυμπιακοὶ ἄγῶνες», ἡ «Ἀλβανία». Ἐβάδιον θαρραλέως ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς Δώρας Α' Ἰστρία, ἣν ἔσχεν ὡς πρότυπον.

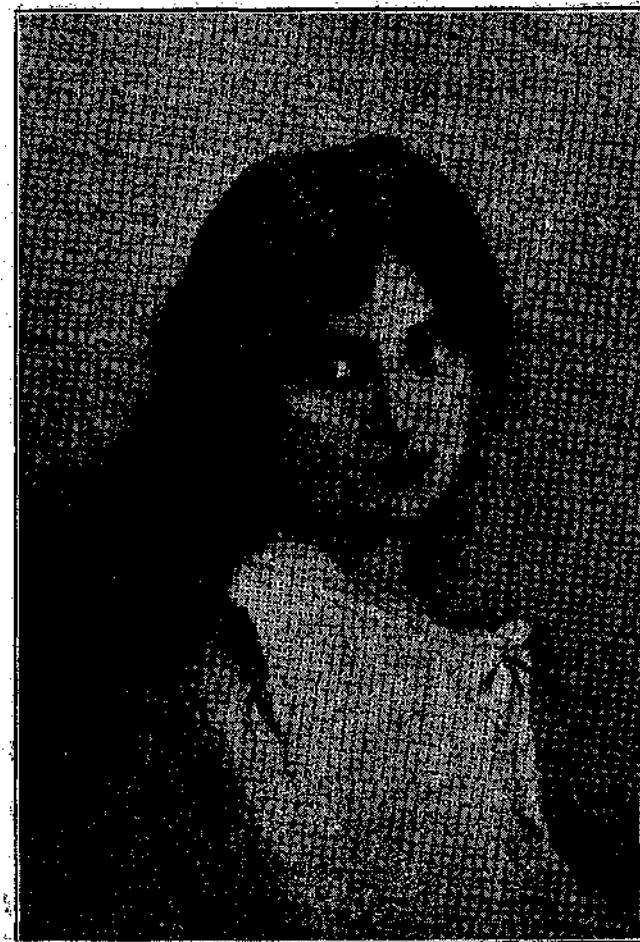
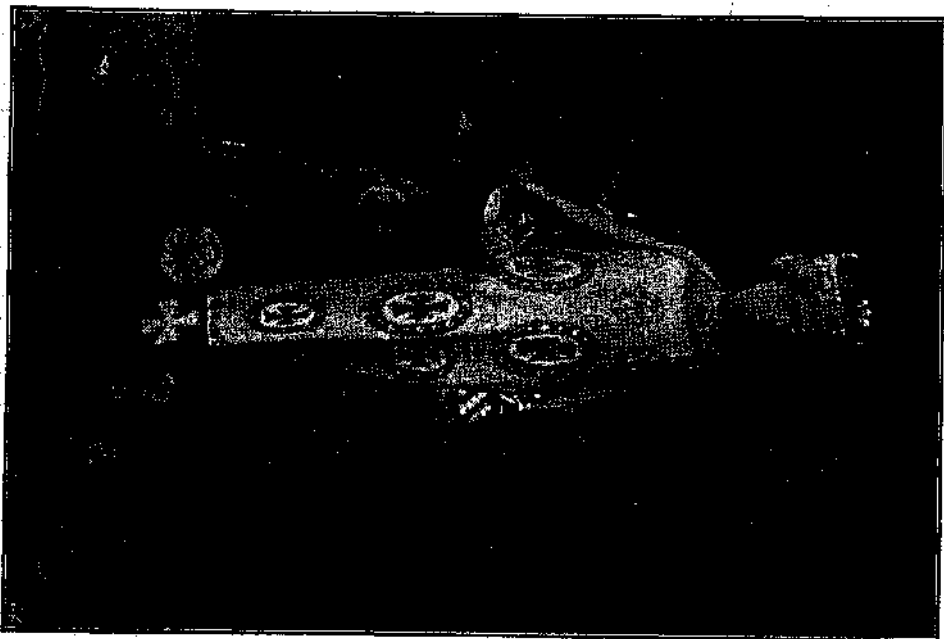
Ε. ΦΥΡΣΤ ως αυτοκόλλητο Κωνσταντίνος δ Μορομύρας

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

«ΣΚΑΗΡΑΙΝΑ»

Β. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ως αυτοκόλλητο Ζωή ή Πορφυρογέννητος

Β. Μποκατσιάμπη

Μελαχροινή

ποχής, ποιητικῶς περιγράφονται διάφορα μνημεία, αἱ ὀνομασίαι διαφόρων τοποθεσιῶν, ὡς ὁπτασίαι διέρχονται καὶ φανερώουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μίαν ζωσαν εἰκόνα ἀπομακρυσμένων χρόνων, καὶ ἑτέραν σφριγῶσαν καὶ πλήρη φωτός. Ἡ συγγραφικὴ σαφήνεια τοῦ ἔργου αὐτοῦ τὸ καθιστᾷ προσφιλέ. Ὁ φιλέλλην ἰταλὸς ἐξετάζει καὶ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν τῆς νήσου καὶ δὲν ἀφίνει οὐδὲν καινὸν ἐπὶ τοῦ ὅποιου τὸ φῶς τῆς ἀληθείας νὰ μὴ εἰσδῆ καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ ἐν γεγονόσι, ἐν ἔδαφος ἱστορικῆς ἀξίας. Τοῦτο δύναται νὰ μᾶς φανερώσῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς ὅ,τι ἔζησε καὶ ἀνέπνευσε διὰ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποιητικῶς ἐξεταζόμενα, καθιστῶσι τὸ ἔργον τερπνότατον καὶ δι' ἐκείνον ὅστις ἀδιαφόρως ἤθελε στρέψῃ ἐπὶ τῶν σελίδων του τὸ βλέμμα. Πλείστα ἕτερα ἔργα συνέγραψεν ὁ κ. Ἰρρανίε. Ἡ προνομιούχος αὐτῆ ἰδιοσυγκρασία κατέγεινε οὐχὶ εἰς μεμονωμένην σπουδὴν, διότι ἡ ψυχὴ του περικλείουσα τρεῖς ἐμπνεύσεις, τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν, ἠσθάνετο οὐχὶ μόνον ν' ἀποτυπώσῃ διὰ τοῦ στίχου ἕνα λογισμόν, οὐχὶ διὰ τῆς φωνῆς μίαν θεωρητικὴν μελωδίαν καὶ διὰ τοῦ χρωστέρος τὰ χρώματα τῆς φύσεως καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ νὰ εἰσδῆ διὰ τῆς σκέψεως βαθύτερον νὰ ἐξετάσῃ τὰς πηγὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξῆλθε τὸ φῶρον καὶ νὰ φέρῃ τὰ συμπεράσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποία εἰς ἀπλοῦς καλλιτέγνης δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν δὲν ἦτο προικισμένος διὰ τῆς βάθειας ἀντιλήψεως καὶ τῆς τελείας μορφώσεως. Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ Conservatorio τοῦ Μιλάνου ἐλάμβανε τιμητικὸν δῖπλωμα, ἔγραψεν ἓν ἔργον του τὸ Trattatello sul modo di ben

cantare, ἔργον ἀπείρως ὠφέλιμον δι' ἐκείνον ὅστις ἐπιζητεῖ διὰ τῆς φωνῆς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν τέχνην ἐν τῷ ἄσματι. Βλέπομεν αὐτὸν νὰ συγγράφῃ ἔργα οὐχὶ μόνον φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ, ἀλλὰ καὶ γεωπονικὰ καθὼς τὰ Ragionamenti sulla Sericoltura Corsicase ὡς καὶ τὰ Ragionamenti sull' Apicoltura, τὰ ὁποία καὶ μετεφράσθησαν καὶ Ἑλληνιστί. Τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσε τὸ περισπούδαστον περιοδικὸν Marzocco τῆς Φλωρεντίας, ὡς καὶ Γραμματικὴν τῆς Ἰταλικῆς διαλέκτου τῆς πατρίδος του. Βιβλίον μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας εὑρίσκειται ὑπὸ τὰ πιεστήριζ αἱ Notizie bibliografiche αἱ ὁποία περιλαμβάνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα τῆς Ἰταλίας, τὰ ὁποία κατῆλθον εἰς Κέρκυραν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1849. Ἐτέρον ἔργον του κοπιῶδες καὶ περισπούδαστον εἶνε ἡ μουσικὴ διαμέσου τῶν αἰώνων, La Musica attraverso i secoli, ὡς καὶ τόμος ποιημάτων εἰς Ἰταλικὴν καὶ Ἰλλυρικὴν διάλεκτον, τὸν ὅποιον δημοσιεύει σήμερον κατόπιν πολλῶν χρόνων, ὡς μίαν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς του ἐκεῖνης ἢ ὁποία ὡς ἐν λευκῶν ὄνειρον παρήλθε ὅτε ἡ ψυχὴ του ἠσθάνετο τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς καὶ τῶν πόθων, ἐζητεῖ νὰ ἐξωτερικεύῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἀγνάς ἐντυπώσεις, ὅλα τὰ ἀπαλὰ φελημάτα ἐνός ζω γόνου ζωφύρου, ὃ ὅποιος καθίστατο προσφιλέστερος καὶ πλέον ἀρωματώδης διότι οὗτος εἶδε σφρίγγος καὶ ζῶν ἐἰς τὰ ρόδα καὶ τοὺς παλμούς τῆς νεότητος. Εἰς τὴν τρυφερὰν ταύτην ἐποχὴν ὠφείλεται ἐν νέον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Μιλάνῳ τὸ ὅποιον ὁ συγγραφεὺς θέωρεῖ ὡς τὸ πλέον ἀγαπητὸν του. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ἡ Amicizia Amorosa (Ἐρωτικὴ

φιλία). Διά γλαφυροτάτου προλόγου ο συγγραφέας εισάγει τον αναγνώστην εις τὸ θέμα τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε εἰμὴ μία ἐπιστολογραφία, ἣ ὅποια λαμβάνει χώραν μεταξὺ νέου τινὸς καὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀμοτέρων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ἐρωτικὴ φιλία ἀναπτύσσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀκουσίως ἢ καλλιτεχνία εἶνε ὁ θεσμός ἐκεῖνος ὅστις συνδέει τὰς δύο ταύτας ποιητικὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ ἀγαπῶνται, προσπαθοῦν ν' ἀποκρύψουν τὸ αἶσθημά των,

Luigi Ippaviz

νὰ κατασιγήσουν τὴν πλήμμυραν ἐνὸς εὐγενοῦς πόθου ὅπως ἀντεπεξέλθουν ὑπερῆφάνως ἀφ' ἐνὸς μὲν, πρὸς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ καθήκοντα τῆς γυναικός, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των, ὅπως καὶ ὁ συγγραφέας ἀναφέρει μετὰ τὸς χάριτος ἐν τινι παραγράφῳ τοῦ προλόγου του. «Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν θὰ ἐνοσηθῇ εἰμὴ ἀπο ἐκείνους οἵτινες θὰ εὐρεθοῦν εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες αἰσθάνονται λεπτῶς καὶ ἀριστοκρατικῶς καὶ

ἐπρωκίσθησαν δι' ἐνὸς ἐκτάκτου σεβασμοῦ ἀπέναντι τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ των».

Πόσον ἠδέως ὁ ποιητὴς ἐκφράζεται διὰ τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ προλόγου αὐτοῦ καὶ πόσον χαρικτηρίζεται ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του, ἐνθουσιάζοντες τὴν νεανικὴν ζωὴν του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ φιλία ἀνεπτύσσεται. Σήμερον ὡς μυριόχρωμοι χρυσαλίδες αἱ ἀναμνήσεις ἐκείναι ἀκόμη πτερυγίζουσιν πρὸ τῶς ὀφθαλμῶν του καὶ ζητοῦν νὰ δώσουν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν λάμψιν, ἐν ἄρωμα, ἀλλὰ καὶ πόσον ταχέως ἐξαφανίζονται πρὸ τῆς πραγματικότητος! Πόσον εὐγλώττως ὁμιλεῖ ἡ σκέψις του ὅταν λέγει: «Ὡ πόσας φορές εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλου Ἑλλάδα ἡ σκέψις μου πετᾷ ἀδάμαστος εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου μακρυνὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ ζητῆ τὰς ὡραίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι τόσο ταχέως διέρρευσαν.

Ὡ πόσον πρὸ τῆς σκέψεως ἐμφανίζονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐτυχεῖς ὥραι, τὰς ὁποῖας διερχόμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἐκδρομὰς, εἰς τὰς θαυμασίας μουσικὰς συναναστροφάς, ὅπου αἱ δυοῖαι καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἐκλεκτοτέρων ἔργων ἐξετελοῦντο μετὰ σπανίας τέχνης μετὰ τῆς μεγαλειώδους λεπτότητος.

Ἡδὴ τὰ πάντα ἐτέλειωσαν καὶ δὲν μένει εἰς ἐμὲ εἰμὴ ἡ θλιβερὰ ἐνθύμησις τοῦ παρελθόντος, ἣ ὅποια καθίσταται θλιβερότερα ὅσον ἀκτινοβολοῦν ὑπῆρξαν τὰ εὐτυχῆ ἐκεῖνα ἔτη, τὰ ὁποῖα διελύθησαν ὡς ὠμίχλη διὰ μέσου τῶν ἀνέμων».

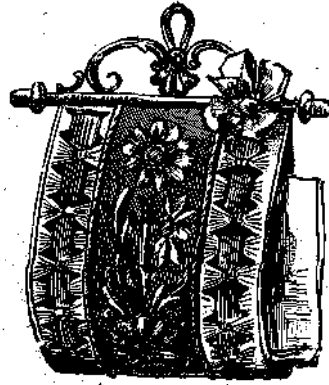
Ἡ ἐρωτικὴ φιλία εἶνε ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχολογία δύναται νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ συμπεράσματα ἀπείρως ἐκλεκτά, ἰδεώδη, ἣ δὲ ψυχὴ δύναται νὰ ἐντυφῆσῃ ἐπὶ ὅλης ἐκείνης τῆς εἰλικρινοῦς ἀπλότητος τῆς ἐπιστολογραφίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς δὲν προσπαθεῖ νὰ ποικίλῃ διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ζώσης φωνῆς δύο εὐγενῶν ὑπάρξεων. Πόσον διακρίνει τις τὴν θουσίαν τῶν δύο αὐτῶν καρδιῶν, αἱ ὁποῖαι δι' ἐνὸς μειδιήματος προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὸ βαθὺ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διαρρέει ἀγνὸν καὶ ποιητικὸν διὰ μέσου τῶν πτερυγῶν τοῦ χρόνου καὶ οὐδεμία κηλὶς ἀφίνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ χρώματος, ἀλλὰ μετὰ τὴν λευκότητα ἐνὸς κρίνου νὰ θάλλῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θνήσκων τὸ ἄρωμά του νὰ περιούσῃ τὰς ἀπωτάτας σφαίρας τοῦ Ἰδανικοῦ.

Ἐν ὀλίγοις αὕτη εἶνε ἡ ἀνάλυσις τοῦ τελευταίου ἔργου τοῦ κ. Ippaviz, ὅστις τὴν ζωὴν του ἀφιέρωσε εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὸν χρωστῆρα καὶ εἰς τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θερμαίνει καὶ εἶνε ἡ μόνη χορδὴ ἣ ὅποια ἐπαναφέρει ἐπὶ τῆς καρδίας του τὰ γεγονότα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν. Εἰς πλείστας συναυλίας ἔλαβε μέρος εἰς Μιλάνον ὡς καὶ τὴν τελευταίαν κατὰ τὴν ὁποίαν διεγύθηεν ὁ Μασκάνης, ἣ ὅποια ἦτο ἐν ὄραμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶνε ἐλαχίστη ἡ μικρογραφία αὕτη διὰ τὸν κ. Ippaviz, ἀλλ' ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ εἰπῶ, ἀγνὸς ἐνθουσιασμός μετ' ἄθησε πρὸς τοῦτο, ἣ μικρὰ δὲ αὕτη σκιαγραφία θὰ εὐρημίαν ἐξελέωσιν μόνον διὰ τὴν εἰλικρινειάν της, διότι ἡ ἀξία τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός εἶνε ἀπείρως μεγάλη ἀπέναντι τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων.

Ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς σήμερον ἐναγκαλιζέται τὰ ἀνδρικά ὄνειρα τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς Ἰλλυρίας, ὁ δὲ σύνδεσμος τῆς χώρας ἐκείνης μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καθιστᾷ προσφιλέστερον τὸ τέκνον αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ ἔθνικόν ὄνομα ἔφερον ὁ υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

* ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΖΩΗ *

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

Ο καλαθὶ τῶν ἀχρήστων!

Ἴδου ἐν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἕμνησεν ἡ Μοῦσα ἀλλ' οὔτε κἀν ἡ πεζὴ χρονογραφία. Ἴδου εἰς

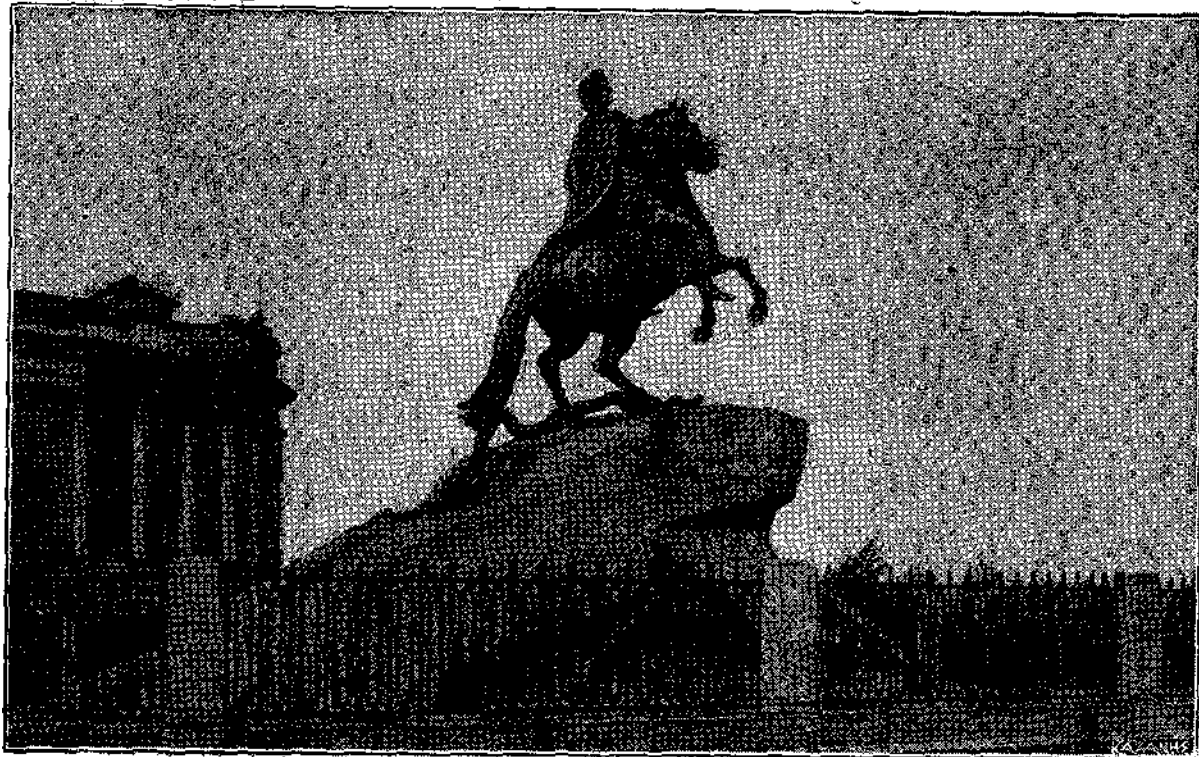
ταπεινὸς ἀλλὰ πολὺτιμος εὐεργέτης παντὸς ἔχοντος τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι διευθυντὴς ἐφημερίδος ἢ περιοδικικοῦ.

Φίλος πιστὸς καὶ ὑπομνητικώτατος, εἰς τὸ πλευρὸν πάντοτε τοῦ γραφείου μου, σύντροφος παρήγορος εἰς τὰς ἀπογοητεύσεις καὶ τὰς δυσφορίας τοῦ ἐπαγγέλματος μου, ἀγαπητῆς παραστάτης, ἀχαμπτος, ὡς σπονδυλικὴ στήλη Ρωμαίου συγκλητικοῦ. Τὸ αἰώνιος ἀνοιχτόν, τὸ χασιώμενον στόμα του — ὡς νὰ ἀνεγίνωσκε τὴν ὕλην τὴν ὁποίαν τοῦ ἐξαποστῆλω — τὸ ἀδηφάγον στόμα του δέχεται τὸν χάρτην μετὰ μαύρα στίγματα — τὸ πολυδαίδαλον πεισιστοῦ Κάδμου — καὶ στοιβάσσονται σωρηδὸν συνστραμμένα καὶ στραγγαλισμένα χειρόγραφα καὶ ταινίαι καὶ σημειώσεις καὶ φάκελλοι, ἐν δημοκρατικῇ ἰσότητι, τόσο πολλὰ, ὥστε τὰ βάρη του νὰ στενάξουν ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον. Ὁ ταχυδρόμος καὶ ὁ ὑπηρετὴς κομίζουσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐπιστολάς, δεσμάς χειρογράφων, ἐφημερίδας. Ὡ πόσοι πόθοι ἀδόξως θνήσκουσιν, πόσαι φιλοδοξίαι καταρρέουσιν, πόσοι ἐγωῖσμοι ταπεινούνται καὶ ἔρωτες συντρίβονται, πόσαι σκέψεις φυγαδεύονται! Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως θ' ἀπέθνησκον ἀρκεῖ νὰ ἔβλεπαν τὸ ὄνομα των τυπωμένον κάτωθεν ἀρθροῦ ἢ ποιήματος ἣ ἔστω καὶ ἐπιστολιματίας διατριβῆς. Ὅλοι οἱ πρωτόπειροι τοῦ καλάμου, ὅλοι οἱ κενόδοξοι ἐγωῖσται, μαθηταὶ ἀπεροφθέντες, ὅλοι οἱ ἄπειροι τῆς ζωῆς, — καὶ εἶνε ἀληθῶς ἄπειροι — ἀπηλιτισμένοι

ἐρωτιδεῖς, οἱ ἀεργοὶ σκεπτικιστὰι, ἀναμικαὶ νεάνιδες, συγγραφεῖς ναυαγήσαντες καὶ δημοσιογράφοι ἀπόμαχοι, ἔχουσιν τὸν ὑποκάριον αὐτὸν πόθον, τὴν θελλώδη ἐπιθυμίαν νὰ ἀνασφρηθῇ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ συρταρίου των, ἐνθα εὐλαβῶς ἀναπαύεται, ἡ πνευματικὴ των ὑπόστασις εἰς τὴν λείαν ἐπιφάνειαν μιᾶς ἐφημερίδος, ἐνὸς περιοδικικοῦ. Καὶ διὰ μὲν τὴν ἐφημερίδα τὸ νόημα ἐπιδέχεται κἀποῖαν θεραπείαν. Ἀμα ἔχουσιν νὰ ἐπιδείξουν ὀλίγα μονόδρομα — ὁ ἀριθμὸς των ἐξαργατᾷ ἐκ τῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου — ἡ δόξα συλαμβάνεται αἰχμηλάτως, ἔστω καὶ μεταξὺ ρεκλαμῶν περὶ θεραπείας τῆς φθίσεως, τῶν κἀλων καὶ τῶν ρευματισμῶν. Ἐνίστε καταφεύγουσιν καὶ εἰς ἡμερολόγια, μετὰ τὴν προϋπόθεσιν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν, σχετιζομένων πάντοτε μετὰς... ὁμοθρονίας τοῦ πυροβολικοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐφημερίδα εἶνε — τὸ λέγει καὶ ἡ λέξις — κἀτι τι ἐφημεροσ. Ἡ ἀθανασία δὲν κερδίζεται ἐπαρκῶς καὶ μάλιστα τώρα ποῦ ἐγίναν αἱ ἐφημερίδες ἐξασέλιδι καὶ ὀκτασέλιδι. Νὰ ἐκδώσω βιβλίον; Τὰ ἐξόδα; Ποῦ ἔπειτα ἀποθήκη διὰ νὰ κερηθῶν τὸν αἰώνιον; Τὸ περιοδικόν! Ἴδου τὸ σωσίβιον. Αὐτό, ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τὸ φυλάττουσιν, τὸ χρυσοδέουσιν. Τὸ ἀναγινώσκει ὅλη ἡ οἰκογένεια, τὸ ζητοῦν οἱ φίλοι. Καὶ ἴδου ὁ λόγος, δι' ὃν κατὰ μοιραίαν... προτίμησιν ἡμεῖς οἱ διευθυνταὶ περιοδικῶν, τῶν ὁπωσδήποτε εὐπροσώπων, εἰμὲθα οἱ μεγαλειότεροι ὁσιμαρτυροὶ τῆς ὑπομνήσεως, ἐξ ὅλου τοῦ δημοσιογραφικοῦ μαρτυρολογίου.

Ἡ χεῖρ μου ἀσπλαγχνος, ἀλλὰ καὶ συνειθισμένη, σχίζει, σχίζει, σχίζει... Σχίζει εἰς τεμάχια τόσας ἐλπίδας γεννηθείσας συνεισεία ἐγκυφαλικῆς ἐκτροπῆς, τόσας προσδοκίας ἐκφύλων ὄνειροπολημάτων, τόσας νηπιώδεις πτήσεις ἀνισσασκῶν στίχων, ἀλλὰ καὶ πόσας ἀνορθογραφίας, πόσας ἀσυνταξίας, ὅλους σολοικισμούς καὶ βαρβαρισμούς! Οἱ Ἐξαρχόπουλοι καὶ οἱ Μελαγχρινοὶ δὲν ἀπέθανον. Καὶ σχίζει ἡ χεῖρ μου ἀκούρατος καὶ ὁ καλαθὸς δέχεται στωϊκώτατα εἰς τὴν ἐξεγκωμένην, τὴν παμφάγον κοιλίαν του ὅλας τὰς μαφίας τῶν ἀτροφικῶν μυελῶν, ὅλας τὰς γελοιοτήτας τῶν φιλολογικῶν νεοσσῶν, τὰς ἀπεσταγμένας φιλοδοξίας καθε γερωντοκόρης.

Θαρρῶ ὅτι ἀκούω διαμαρτυρίας, γογγυσμούς. Θὰ εἶνε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τῶν θνησκόντων χειρογράφων. Ἀλλ' ὄχι εἶνε ὁ τριγμὸς τῶν στοιβαζομένων χειρογράφων, εἶνε στενοχωρίας κραυγαί. Θέλουν ἀέρα οἱ κατάδικοι. Καὶ αἰσθάνονται ἀληθῆ ἀνακούφισιν — διότι καὶ ἀποριφθέντα τὰ χειρόγραφα μετὰ τρομάζουσιν — ὅταν ἡ γηραιά μου ὑπηρετρία καθε πρωὶ τὰ πέρνει μεγαλοπρεπῶς — ἢ μᾶλλον τὰ κηδεύει — τὰ παραδίδει εἰς τὸ κάρρον τῆς καθαριότητος —

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ

Το άγαλμα του Μεγάλου Πέτρου

Ὡ οἰκτρά παρωδία τοῦ τάφου — καί κερίζει τὸ κλάθι πάλιν εἰς τὴν θέσιν σου, κενόν, καλὰ ἀερισιμένον. Ἄ, ἔχει ἐξαιρετικὴν ἰκανότητα εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τῶν θνησιμαίων πνευματικῶν ἐκθέτων ἢ γηραιά μου ὑπηρετρία. Εἶνε κωφὴ καὶ βλέπει ἀπὸ τὸ ἓνα μόνον μάτι... Τέλειος τύπος τῆς Κριτικῆς. Ὀνομάζεται Ὀλυμπία, καὶ με Ὀλύμπιον ἀληθῶς γαλήνην συλλαμβάνει ἀπὸ τὰ δῶδ' αὐτῆς τὸ καλάθι, τὸ τινάζει καλά, μήπως μείνη καὶ τὸ ἐλάχιστον χορτάκι, καὶ τὸ ἐλάχιστον μίσημα, καὶ φεύγει σιγῆλῃ, ἀγέρωχος, ἐνῷ ὁ ἀνεμος στροβιλίζει ὑπεράνω τοῦ κάρρου κανέν καθυστερησαν χειρόγραφον — λείψανον τίς οὐδὲ παίξας βεβαιωμένης ὁμοιοκαταληξίας ἢ ἀκρόλου στεναγμοῦ!

Σήμερον — τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους — συμπληροῦται δεκάετία ἀφ' ὅτου ἤρχισες νὰ μοῦ προσφέρῃς τὰς ἀφιλοκερδέεις ὑπηρεσίας σου, ὡ καλάθῃ χρησιμώτατε ἀν καὶ σὲ ἀποκαλοῦν κάλαθον τῶν ἀχρηστών. Ἀλλὰ με τὴν συμπλήρωσιν τῆς δεκαετίας συμπληροῦται καὶ ἡ ζωῆ σου. Ἐπέστη ἡ μεριμὰ ὡσαύτ' ἀκολουθήσης καὶ σὺ τὴν αὐτὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὠδήγησες τόσα θνησιγενῆ δεικνύμενα: εἰς τὸ κάρρον τῆς Δημοκρατίας... Πρὶν ἢ παραδώσης, ὄχι τὸ πνεῦμα — διότι οὐδέποτε τὸ ἐγνώρισες — τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν νέον διάδοχόν σου, σοῦ ἀπευθίνω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμένον.

Δέκα ἔτη! Ἐγήρασες δυστυχισμένον ἢ παρα-

λυσία τῶν κάτω ἄκρων ἐπροχώρησε καὶ καιρὸς ἦτα πλέον ν' ἀνάπαυθῆς καὶ σὺ ὡς ἀχρηστών. Τί νὰ γείνη... *Sic transit gloria.*

Σὲ παρακολουθοῦν αἱ ἀραὶ καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν ἀπορριφθέντων συγγραφέων, ἀλλὰ ὅλα τὰ πνίγει ἡ εὐγνωμοσύνη μου, διότι με ἀπήλαξας ἀπὸ ἓνα φιλολογικὸν συρφετό, ἀπὸ ἓν ἀνεμομάζωμα τὸ ὅποιον μετέβαλες εἰς διαβολοσκόρπισμα. Ἄνευ σοῦ ἡ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ μου θὰ ἦτο βασιανιστήριον καὶ τὸ περιοδικόν μου... ἀπσθήκη παντοίων γνώσεων. Ὑπῆρξες ὁ τακτικώτερος καὶ ἐμβριθέστερος συνεργάτης μου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου καὶ ἐὰν ἀπεφασίσεις ποτὲ — ὡ τριμερῶς ἀπόφασις — νὰ ἐξέδιδες — ὅπως ἐκίδουν τοὺς ἐγκληματαίους — ὅσα ἐνεκωλύθη, σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη θὰ ἠλιγγία πρὸ τοῦ μεγέθους τῶν χειρογράφων τῆς ἰδικῆς σου δεκαετίας. Διότι δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες ὅταν δὲν συζητοῦν καὶ δὲν ρητορεύουν, γράφουν, γράφουν, γράφουν... Τὸ χαρτί καὶ ἡ μελάνη εἶνε τὰ εὐθηνότερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὰ ἀκριβότερα.

Σὲ ἠρῶ καὶ σὲ δοξάζω, ὡ μεγαθύμῃ εὐεργεταί, ἐγνώρισες ὅτι ἀν σὲ συνήντων ὄλοι οἱ συγγραφεῖς καὶ ἀντιγραφεῖς ὧν τὰ ἔργα κατέπιες, θὰ σὲ κατεσπάρασσον καὶ θὰ σὲ καμνῶν τόσα κομμάτια, ὅσα ἐγένιναν τὰ ἔργα των. Ἀλλὰ σὺ ἐξηκολούθηες ἀπτόητος τὸ σωστικὸν ἔργον σου. Τὸ καθῆκον, πάντοτε τὸ καθῆκον, τίποτε ὀλιγώτερον τοῦ καθήκοντος! Δὲν ἐφοβείσο κανένα:

ΠΡΟΣΤΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ποσειδάων ἰσοδυναμῶντας ὀδύνησιν πρὸς τὸ Μοῦσῶν

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

εκυριάρχει ή διακεκρίσται.

Τοιούτου μεγάλου καλλιτέχνου οι Παρισίνοι έρω-
τασαν τα αποκαλυπτήρια της προτομής του, ήτις είνε
έργον του διακεκριμένου γλύπτου Πουές.

Η εκκλησιαστική τέχνη.— Συνέστη υπό την προε-
δρείαν του Σεβ. Μητροπολίτου Αθηνών Σύλλογος, ου
κύριος σκοπός είνε ή καταδίδως των αυτοσχεδίων ά-
γιογράφων τεχνιτών και ή αγορά άγιογραφιών εκ του
Αγίου Όρους παρ' Ελλήνων κληρικών, ες έπαγγελ-
ματος ασχολουμένων εις την καλλιτ. άγιογραφίαν.

Επιγραφή.— Εργάται ανασκάπτοντες εν Αιγίνη ά-
νευρον βάσιν μαρμαρίνην φέρουσαν έγκεχαραγμένην
την κάτωθι επιγραφήν:

Τιβέριον Κλαύδιον
των Γερμανικόν ή Βούλη
και ο δήμος Φαιδρου
του Πολυκράτους αναθέντος
από της γυμνασιαρχίας

Διαλέξεις.— Ο κ. Σβορώνος ώμίλησε περί νέας
έρμηνείας των διαστίμων αναγλύφων του Έχελου και
της Βασιλίδης.

— Ο κ. Δαίρπελδ ώμίλησε περί Ίθάκης εν τη
Γερμανική σχολή και ο κ. Κουρουνιώτης περί των
εν Λυκαίω ανασκαφών.

— Εν τώ «Παρνασσώ» έποήσατο ανακοίνωσιν ο
κ. Φίλιος περί του εν Έλευσίη Λακταρείου ανα-
γλύφου.

Το βραβείον της Ρώμης.— Το grand prix de Ro-
me έπέτος ο άπονεμηθής εις άρχιτέκτονας.

Νομισματική δωρεά.— Εν Αιγύπτω ανεκαλύφθη θη-
σαυρός Αθηναϊκών άργυρών νομισμάτων της μετά
τον Περικλέα εποχής, εκτάκτου επιστημονικής σπου-
δαιότητος, ως αποτελούμενος εκ τετραδράκμων φε-
ρόντων πάντων ποικιλώτατα δοκιμαστικά ή επικυρω-
τικά της γνησιότητος των νομισμάτων ύστερόσημα
των έγχωριων της Αιγύπτου τραπεζιτών. Τον θησαυ-
ρόν τούτον ήγόρασε ο εν Καίρω Ιταλός νομισματο-
λόγος κ. Ντατάρη, μέρας ο έδωρήσατο εις τώ εν Αθή-
ναις νομισματικόν μουσείον τα χαρακτηριστικώτερα
ήτοι 84 τετραδράχμα, άισια διατηρούμενα.

Μνημεία και άνδριάντες.— Παρά την Μητρόπολιν
του Αγ. Παύλου εν Λοιδινω ήγέρθη μνημείον ύπερ
των εν Τρανσβάλ πεσόντων δέκα τριών δημοσιογρά-
φων, θυμάτων του καθήκοντος.

— Τον προσεχη Μάιον θα γίνων επίσημως εις την
Γραβελότην της Αλσατίας τα αποκαλυπτήρια του
αγάλματος το έποικον κατεσκευάσθη υποδείξει του Αύ-
τοκράτορος της Γερμανίας υπό του Λουδοβίκου. Κά-
σοπερ και το όποιον ανεμάχεται αό Νικητής «Αγγελος».
Το άγαλμα τούτο, ύψους τριών μέτρων, παριστά άγ-
γελον άτανίζοντα τον ούρανό. Είνε εκ χαλκού επι-
χρυσού και θα τοποθετηθή πλησίον του κειοταφίου,
όπου αναπαύονται οι Γερμανοί και οι Γάλλοι στρα-
τιώται, οι πεσόντες εκεί τη 16 Αυγούστου 1870.

— Ο εν Αθήναις Καλαβρυτινός σύλλογος προε-

κάλεσε, εράνους, μέχρι δραχμής, προς άνέγερσιν Η-
ρώου εν Αγία Λαύρα ύπερ των κατα τώ 1821 αγωνι-
σαμένων και πεσόντων.

— Έγένοντο εν Παλέρω αποκαλυπτήρια του άν-
δριάντος του μεγάλου πολιτικού της Ιταλίας Κριστή.

Μία πρότασις.— Ο ήμέτερος εν Αιέγη διακεκριμέ-
νος φίλος κ. Plomdeur μάς απέστειλε την κατωτέρω
δημοσιευμένην επιστήλην, άξίαν να έφελκύσθην την
προσοχήν των ύπερ της τέχνης ενδιαφερομένων.

Liège, 16 Janvier 1905

Cher Monsieur,

Le congrés international d'Archéologie qui va avoir
lieu prochainement á Athènes pouvait étre l'oc-
casion d'une exposition rétrospective des relevés, pro-
jets de restauration, études faits depuis 70 ans sur
les monuments anciens du monde grec. Cette expo-
sition donnerait une vue d'ensemble de l'Archéologie
grecque et montrerait les progrès réalisés dans cette
science. Ce serait de plus une attraction instructive
pour les visiteurs de votre belle ville. Je soulaite que
votre congrés ait plein succès qu'il est sorti le plus
grand bien pour Athènes et l'étude des chefs d'oeuvres
de l'Antiquité.

Recevez, cher Monsieur, mes sentiments bien dévoués
et cordiaux.

J Plomdeur.

Κρητικά αρχαιότητες.— Τέσσαρες τάφοι άρχαιοί θη-
λώτοι ανασκάφησαν παρά τώ χωρίον Κουμάσα εν
Κρήτη. Είς έκαστον τάφον ήσαν τεθαμμένοι νεκροί
πολυάριθμοι. Ευρέθησαν και ειδώλια μαρμάρινα και
30 σφραγίδες ες έλεφαντοστόυ και στεάτιναι

ΜΟΥΣΙΚΗ

Η έξοχος σύνθεσις της «Δημιουργίας» του Haydn
έξετελέσθη δις λίαν επιτυχώς εν τώ Ωδείο Λόττινερ,
λαμβανομένου πάντοτε υπ' όψει ότι και τώ έργον είνε
αυτό καθ' έαυτό δυσχερές και των μαθητών οι πλεί-
στοι άρχαριοί. Έλαβον εν τούτοις οι άκροαταί μίαν
σχεδόν πλήρη ιδεάν του θαυμασίου όρατορίου. Διε-
κρίθησαν ή δεσποινίς Βοζίκη και οι κ. κ. Αγγελό-
πουλος και Γεωργαντής.

ΕΞΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Τώ εν Ιταλία υπό του διαστήμου ιστορικώ Angelo
de Governatis εκδιδόμενον περιοδικόν «Cromache del-
la civiltà Ellenò-Latina» έποήσατο εν τώ τελευ-
ταίω αύτου τεύχει εύφημον κρίσιν περί της «Πινακο-
θήκης» ως καλλιτεχνικού περιοδικού.

Θάνατος γλύπτου.— Απέθανε εν Παρισίσις ο διά-
σημος γλύπτης Λουδοβίκος Βαρρίας, αδελφός του ζω-
γράφου Φήλικος Μπαρριάς. Του θανόντος καλλιτέχνου
θα δημοσιεύσωμεν εις τώ προσεχες φύλλον σκιαγρα-
φίαν.

Ladislav de Paul, peintre hongrois, υπό L.
Béla.

Esthétique. Θεωρία και ιστορία του Ιταλού
Crocò. Μετάφρασις εις την Γαλλικήν υπό Η. Bigot.

Παρακαλούνται οι εν ταίς διαρχίαις και εν τώ έξωτερικώ κ. κ. συν-

δρομηταί της «Πινακοθήκης» ν' αποστείλωσιν ήμιν την συνδρομήν
των εντός του μηνός Φεβρουαρίου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Δια του παρόντος φύλλον συμπληρού-
ροῦται τώ τέταρτον έτος της «Πινακοθήκης».
Επί τή έγχείρι του Ε' έτους παρακαλούμεν
θερμώς τους εν ταίς διαρχίαις και εν τώ έξω-
τερικώ κ. κ. συνδρομητάς μας όπως εωρεσάτου-
μενοι αποστείλωσιν άπ' εσθέριας προς την
εν Αθήναις διεύθυνσιν της «Πινακοθήκης» την
συνδρομήν των. Η άπ' εσθέριας προς ήμεις και
όχι διά μέσον τρίτων προσώπων αποστολή της
συνδρομής αό μόνον καθιστά άσφαλεστέραν την
λήψιν αυτής, αλλά και απαλλάσσει ήμας δαπα-
νών και μηδενισθησών, ενώ δια τους κ. κ.
συνδρομητάς εσθέριας έπείγεται ζημία.

Η αποστολή της συνδρομής γίνεται εμπε-
σταία διά ταχυδρομικής έπιταγής, ής τώ έξωθεν
παρακαλούνται οι κ. κ. συνδρομηταί να κρα-
τώσιν ή ή κατ' ποσού της συνδρομής. Εύελπι-
στούντες δε ή δεικναι παρακλήσις μας θέλει εί-
σακουσθή, ότι δε έξοκολογηθή άνελλιπώς ή
αποστολή του φύλλον διας ή συνδρομής κα ά-
ποστολή από σήμερα μέχρι τέλους του μηνός,
καθότι ή συνδρομή και άπαράβατον όσον είνε
προπληρωμένη. Η έπίδειξις αό αιτίαις
ήμας τή λήψην της συνδρομής.

Ουδένια πληρωμή λαμβάνει (εκτός των άπ'
εσθέριας ταχυδρομικής άποστολασμένων), αν μη
προσώγηται απόδειξις έπιταγής, φέροσα την ύ-
πογραφήν του Διευθυντού, την σφραγίδα του
περιωθηκού και αόξοντα αριθμόν.

Εντός του μηνός Μαρτίου
θα εκδοθή

τώ έτήσιον δώρον προς τους συνδρομητάς της
«Πινακοθήκης»

μεγάλη φωτοτυπία χρωματιστή
εις μέγα σχήμα
έξοχον έργον τέχνης.
Θα διατεμηθή μόνον προς τους προσλη-
φώνους μέχρι τέλους Μαρτίου
την έτήσιαν συνδρομήν των.

Φύλλα της «Πινακοθήκης» πωλούνται εν
Αθήναις εις τώ βιβλιοπωλεία «Εστίας»

Κ. Έλευθερονόκη, Κ. Μπλε και Μιχ. Σαλι-
βέρου, εν Πειραιεί εις τώ βιβλιοπωλείον
Ηλιάδου (Δεσφίμος Σωκράτους 44). Εν Κε-
τίω εις τώ βιβλιοπωλείον Κ. Εξαγγελίδου (Rue
el Malghary, Μέγα Βασιλειών ένοδοχείον),
εν Ιωαννίνοις εις τώ βιβλιοπωλείον Τ.
Ιωαννίδου. Εν Σμύρνη εις τώ Πρακτορείον
των εφημερίδων (Mudmas Hané 19)

Κατά τώ Ε' έτος άνταποκρίται της «Πι-
νακοθήκης» εσονται οι κ. κ. Π. Τριεργιάτης
(Rue Stearek el Munich 14) εν Αλεξανδρεία
Τε. Γαυόλης (Βιβλιοπωλείον «Εστίας», έπέ-
ραντι του Αβερωφίου γυμνασίου) εν Οδη
σφ. Α. Μάλκος καθηγητής (Rue Ruschtein 66).
Εν Σμύρνη κ. Σωκράτος Ιωακείμης (σφ.
Γαλατών).

Εν Πάρισις Ε. Θιαμόπουλος (σφ. Καλοκο-
πιώνη 25). Εν Ηόρω Τ. Καρβέλιου, εν
Τρικάλοις Αλ. Δοξίνας (Εθνική τράπεζα)
εν Κερκύρα Μ. Πιέρρης καλλιτέχνης

ΤΟΜΟΙ

της «Πινακοθήκης» Α Β Γ' και Δ'. έτους πω-
λούνται παρ ήμιν αντί δε. 12 έκαστος, χρυσό-
δοται αντί δε. 15. Αποστέλλονται ελευθέρως
ταχυδρομικώς τελών.

ΚΑΔΥΜΜΑΤΑ

χρυσόδοται Α Β Γ' και Δ'. έτους πωλούνται
εις τώ γραφείον μας, αντί δε. 1.50 έκαστον.
Εάν θ' αποσταλώσιν υπ' ήμων ταχυδρομι-
κώς, δε. 2.

Διάρ τώ έξωθεν κ. κ. ανώτερον τι
μαί εις χρυσόν.

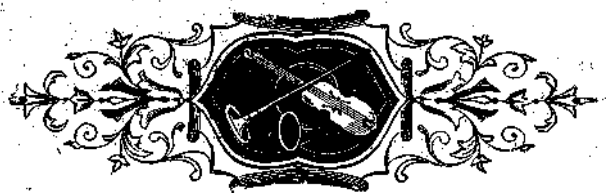
ΣΤΑΥΡΟΤΑΞΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΥΤΙΑ

Ίδρωθι εν Αθήναις κατά τώ έτος 1870

Εν αύτω πωλούνται λιανικώς και χονδρικώς εκτός
των διαφόρων ειδών γραφικής ύλης και χάρτου και
τά εν τώ ιδίω άτμοκινήτω έργοστασίω κατασκευάζο-
μενα ετή, ήτα

Φάκελοι και βιβλία έπιγραφών. Κρατάνες φωτογρα-
φίας με κατατομάς επιγραφωμένας. Πένθιμος επιστο-
λικός χάρτης και φακέλλοι. Γράπται επί μολύβου
και ήλουι. Σφραγίδες και εκ χαρτουσιού και πλάκας
διά θύρας επί σκαλωμένων ελασμάτων.

Επιδικαστήρια κατάσκευάζονται στίγματως και
διά χαλκογραφίας.

**Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Είδοποιεί ότι,

κατ' απόφασιν του Γεν. Συμβουλίου συγκαλείται την 7 Φεβρουαρίου 1905 ήμεραν Δευτέραν και ώραν 3ην μ. μ. εν τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἔτηοία τακτικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων, εἰς ἣν προσκαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετασχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν ὀφείλουσι κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ καταστατικοῦ 15 ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων νὰ καταθέσωσι ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τράπεζαν κατ' εὐθείαν ἢ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῆ Wiener Bank Verein.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 5 Ἰανουαρίου 1905

Ὁ Διοικητῆς
(Υπ.) Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΜΗΝΥΤΩΡ,

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής: Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ Ἱατρός

Γραφεῖα ὁδὸς Πινδαρῶν 44.

Ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ πάντα ἐπιστήμονα.

ΗΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς

Ὁδὸς Πινδαρωτῶν 22^α

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

**ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"**

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀπὸ 1,50 ἑκαστον. Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλονται εἰς τὸς ἐπορχίας ἀπὸ δραχ. 2. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ φρ. χρ. 2.

Ἐν τῷ ἡμῶν εὐρίσκονται καὶ καλῆματα προηγουμένων τῶμων.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Ζητεῖτε εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τὰ **Καὶτ Ποσταλ** τῆς «Πινακοθήκης» 20 εἰδῶν, με ἔργα διασήμων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν. 10 λεπτὰ ἑκαστον.

ἙΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁργανὸν τῆς ὀμωνύμου Ἑστιαρίας

Ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων συγκειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντὰ τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον ἔθνος.

Γραφεῖα ὁδὸς Σοφοκλέους 12. — Συνδρομὴ ἔτηοία φρ. 8

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντόκοι καταθέσεις.

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἀποδοτέα εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ κατὰθέσει.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/10	κατ' ἔτ.	διὰ κατ.	6 μηνῶν
2		»	0/10	»	»	1 ἔτους
2	1/2	»	0/10	»	»	2 ἐτῶν
3		»	0/10	»	»	4 ἐτῶν
4		»	0/10	»	»	5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι

ΠΡΟΣΕΧΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Τὸ καθαρτήριο τῶν γραμμάτων. — Ὑπὸ Εἰρ. Ἀσωπίου.

Γεώργιος Μηνιάτης. — Τὰ ὄχρωματα Κερκύρας. — Ἡ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἐν Κεφαλληνίᾳ. — Ἱστορικαὶ μελέται ἐπὶ Σπ. Δε Βιάζη.

Ἐκὰς οἱ βέβηλοι! — Διήγημα ἐπὶ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Τί διδάσκουν τὰ ἔργα τῆς τέχνης. — Αἰσθητικὴ μελέτη ἐπὶ Στ. Ζωγραφίδου, ἱατροῦ.

Νέα ποιήματα. — Ὑπὸ Στεφ. Μαριζώκη.

Αἱ Λουσιάδες. — Ἄσματα Καμόνας, κατὰ μετάφρασιν Χρ. Χρηστοβασίλη.

Ὁ ἄνθρωπος. — Ὑπὸ Maxim Gorky. (Μετάφρασις Γ. Καμβαρέλλη)